

[Finansministeren]

I det følgende er der foretaget konsekvensberegninger af to alternative strategier til betalingsbalanceopretning, en defensiv og en offensiv. De to strategier satser på henholdsvis at begrænse »forbruget« (ved finanspolitiske stramninger) og at opmuntre produktionen i betalingsbalanceerhvervene (ved forbedring af konkurrenceevnen). Se figur 2.

1. *Den første strategi* er en ren »forbrugs«-begrænsningsstrategi. Gennem successive finanspolitiske stramninger forsøges det at bringe betalingsbalanceunderskuddet ned til nul i 1985. Dette kræver en stramning svarende til en årlig momsforhøjelse på gennemsnitligt 4 1/2 procentpoints årligt. Det vil sige, at momsen skulle forøges til næsten 50 pct. i 1985.

En sådan strategi vil med sikkerhed føre til en øget arbejdsløshed. Momsforhøjelsen vil betyde, at arbejdsløsheden vil blive 60.000 større, end den ellers ville have været.

Hertil kommer, at det er tvivlsomt, om man ville kunne gennemføre en finanspoli-

tisk stramning over skatter og afgifter, uden at det ville få afsmittende virkning på omkostningsniveauet. Hittidige erfaringer viser, at det kan man ikke. Hvis man heller ikke kan i fremtiden, betyder det, at skattestramningsstrategien ikke er farbar, eller at der skal endnu større doser til for at opveje den betalingsbalanceforringelse, der følger af konkurrenceevneforværringen. Det vil så igen skabe endnu større arbejdsløshed. Alt i alt er en skattestramningsstrategi ikke tillokkende, men det er den, der hidtil er blevet fulgt.

Ved at gennemføre de finanspolitiske stramninger på udgiftssiden, altså ved offentlige besparelser, undgås lønpres og forringelse af konkurrenceevnen (medmindre man da lige netop vælger at beskære den del af de offentlige udgifter, der har til formål at forbedre erhvervenes konkurrenceevne over for udlandet). Udgiftsstramninger er derfor bedre end skattestramninger.